

BOGDÁN LÁSZLÓ

átiratok múzeuma

ERDEI KÉPEK

Robert Schumann: Waldszenen, op. 82

hetedik: a jósmadár

*ahol az erdő végetér
kastélyából a pipitér
kidugja nullásra nyírt fejét
tükre a tó tükre az ég
ahol az erdő végetér
vadászok mennek a menet
kísérője a réműlet
gondolják ők mert ostoba
minden vadász egy gondola
repül a tavon gondolás
vadászokat néz fuvoláz
és blokflótéz és oboáz
avarsíp harsan a menet
erdő homályába tűnik.
az évek között eltűnik
de megszólal a réműlet
kísérője a jósmadár
ha nincs réműlet nincs madár
dob elhalkul a trombita
torkába reked a vita
és a vadászkürt bereked
hallgatnak hajtók gyerekek
vadászok szarvasok kutyák
és elhallgat a gondolás
tűnik a tóról ó csodás
az eltűnés kálnoky antal*

teheni a domboldalról
szétfoszlanak semmivé esnek
okozói a rémületnek
a vadászok is elsüllyednek
hajtók vadak vadászmesék
gyerekek kígyók csak az ég
tündököl kéken és tovább
csak a virágok a mohák
fák bokrok és csihányvitézek
tündökölnek tovább tovább
eltűnik a kakukk az óra
és tűnik ábránd és való
tűnik a rossz tűnik a jó
jósmadár rikolt a sorok
közt odvas monostorok
rejtőznek fülkéikben laknak
bölc koboldok régi képek
faragott kövek közt enyészet
szól a jósmadár virradóra
ugorj! és ébredj a valóra!
a jelen sose rossz se jó
a való nem ábránd VALÓ!
ezerhétszázhatvankettőben
kálnokyalteheni
legeltek erdőn túl egy dombon
én láttam őket ez a dolgom
és túl meséken és hegyormon
sosemvolt üveg- betonházban
vadászok reggeliztek fázva
és kutyák ugattak vadászkiáltások
rikoltottak dehát eltűntök
mindannyian csak a mohák
a bölcsek maradnak tovább
csak a kankalin csak a mályva
csak a csihányok konoksága
csak a harangvirág dala
csak víz csak ég csak pipitér

Nyolcadik: vadászdal

*pataknál vad vízesésnél
vadonba húz az ösvény
bodvaji ősrenegetegnél
jobbat ne is keressél
civilizációnk tűntén
foszlik a bűntudat önkény
málik rossztól válik a jó
keveredik álom való
holli-holla hó*

*ha hiányoznék követnél?
mélybe rángat az ösvény
vak szakadékba kövessél
engem engem szeressél!
süllyed a világ mint bűntény
mered ránk grimasz örvény
káprázatokkal bájoló
villan szemünkrebe a hó
holli-holla hó*

*vadászni fogunk kedvesem
vaddisznóra vízióra
hazudhatsz is én elhiszem
túl némafilmen színeken
ébredj! rettenj a valóra!
nem kell iránytű vízióra
zrínyit is megbosszulandó
hull a kan legendás disznó
holli-holla hó*

*teteme fölött elvtelen
járjuk el vadásztáncunk
túl vízmosáson kételyen
érdemes volt én azt hiszem
e pillanatra várnunk!*

*kapaszkodj belém! szálljunk!
libben ruhád elszálló
inged rebbenő zászló
holli-holla hó*

*és itt is állunk meztelen
ölelj a virradatban
szívünk felé a félelem
lopakszik sunyin nesztelen
tizenkilenc alakban
fogadj magadba lassan
felgyorsulunk hisz az a jó
röpít a hun szárnyashajó
holli-holla hó*

*egy pillanat s megláthatod
szülőföldünk felülről
hogy velem vagy megbánhatod
csörgősipkámát rázhatod
kétely? düh? harag őről?
gyere! kezdjük előlről!
mégis meghalni volna jó?
álom ez már? még lét? való?
holli-holla hó*

*egyszer vége lesz ennek is!
magához emel az isten
így táncolt hajdan artemisz
neándervölgyi őszám is
tapodjunk rajta ketten
lábunk alatt a tetem
nem szól tévé se rádió
barbár ünnep ez! dáridó!
holli-holla hó*

Kilencedik: búcsú

*fújhat már tájfun
passzát bóra misztrál
még a tájra ráunt
orkán ministrál
és szelek dáridója
vet keresztet a hóra
ő is megérkezik
tegnapra virradóra
aláereszkedik
átlátszó buborékban
árnyéka átlósan vetül ránk
nem élhet nélkülünk
itt az utazó! itt van újra
(dehát velünk se élhet
nem hallgat csendre szóra!)
hirtelen feléled
semmi el nem sodorja
körégyülnek a csillagok
a táj már nem fáj! még ragyog!
a reménykedők a házak
a vesztesek is rávárnak
várja meg-megtörő liturgia
mániánknak vet ágyat
hazátlan hazáknak
hajajáró fia
fújhatja tájfun
passzát bóra misztrál
amíg a szél
keresztet vet a hóra
ránk ő nem un
csak nézelődik
szembéjig buborékban
itt az utazó itt van újra!*

egy eszkavátort bámul
s az omló templom faláról
ráhull a vakolat
meg nem érintheti
noha még szól a zsoltár
szétesőben az oltár
a gyülekezet a másvilágról
türelmetlenül átszól
tolmácsuk maga a pap
jöhetnek immár? még várjanak?
feltámad a szél
víziók tömbházak mállanak
esztendőket tükröket
lótetemeket
sodor az áradat
IDŐD BETELT URAM!
S NEM VOLT NYARAD!
de ő csak ül
ül a buborékban
nem válaszol nem kérdez fáradt
mögötte porrá omlanak
kaszárnyák álmok betonkártyavárák
toronycsárdás
hotelmazurka
polkázó felhőkakukkvarak
találkozunk
majd egyszer lenn a porban
és a makkászok hullanak
a tökfilkókat a vihar elsodorja
eldöntendő
misztrál? tájfun? bóra?
s míg ő a huzatban lebeg
kifut a táj alóla
grimázkodik az ipar hányadéka
csövek vastraverzek vezetékek
süllyednek hírhedett temetők

*erdők mezők
metropolisok
az utazó tovább tántorog
szalonok fölött száll
tizenkét virágdáma
harangozó krinolinban
szerencsését várja
kötőtűk vezénylik a tavaszt
indulhat világot látni
ácsi!
néhány elvtárs mulat? néhány paraszt?
bankók a cigány homlokán
lesz visszaút? talán?
és ő csak lebeg
lebeg a buborékban
megtart? elveszít a hagyomány?
ez már a német erdő
sodorja orkán sátán kerengő
wotan thor a germán istenek
hívják magukkal mélán integet
siegfried kardja most eltakarja
és eltűnik
képzeltéig buborékban*